

yttret af en Rigsdagsmand, at han formodede, at det ærede Medlem ikke længere vedkjendte sig de Grundfætninger, som han tidligere havde havt som Medlem af Ministeriet; tør jeg spørge, om det er mig, det ærede Medlem meente?

Formanden: Den ærede Landstingsmand kan dog ikke rette et saadant bestemt Spørgsmaal til et andet Medlem med Fordring paa, at det bliver besvaret.

Solberg: Jeg beder om Forlæbelse; det forekommer mig virkelig lidt forunderligt, naar et Medlem sigter til et andet Medlem her i Thinget, at man saa ikke kan faae at vide, om man er meent eller ikke.

Formanden: Jeg maatte derhos maaskee gjøre opmærksom paa, at den ærede Landstingsmand har ikke tidligere havt Ordet ved denne Behandling.

Solberg: Jo, jeg beder om Forlæbelse; det er jo Forsættelse af anden Behandling, her foreligger, og under denne Sags anden Behandling har jeg vistnok havt Ordet.

Formanden: Det maa da have været i det Møde, der fandt Sted, forinden Udvalget blev nedsat.

Solberg: Ja, men det var altsaa dog under denne Sags anden Behandling. — Jeg skal for mit Vedkommende altsaa tilføie, at jeg ikke har sagt noget Saadant. Jeg henvendte det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han endnu vedkjendte sig de samme Grundfætninger, og jeg skulde slet ikke have omtalt denne Sag, da der ligger saa mange Dage mellem disse Udtalelser, dersom den ærede Rigsdagsmand ikke nu atter var kommen ind derpaa. Vil han altsaa vide Grunden, hvorfor jeg rettede

dette Spørgsmaal til ham, men ikke udtalte nogen Formodning, saa ligger den deri, at han talte saa haarde Ord imod os og sagde, at det var uretfærdigt, at vi nu vilde tage en Ret bort fra dem, som eie 32 Tdr. Hartzkorn, tage en Ret bort fra dem, som de hidtil have havt. Jeg vilde dog nok have at vide, om den ærede Landstingsmand vedkjendte sig de samme Grundfætninger, som han havde, da han vedtog Grundloven, og da han gif ind paa Loven om Egtestaber, thi saa vilde jeg, hvis jeg havde faaet Ordet igjen, have sluttet med at sige, at ved disse Love har det ærede Medlem virket til at borttage ganske andre velerhvervede og langt ældre Rettigheder end dem, Talen her er om. Det var derfor, jeg fremsførte disse Ord; men jeg skal ikke gaae videre ind derpaa, da jeg har lovet mig selv ikke igjen at optage, hvad jeg helst ønskede maatte være begravet. — Det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig (Lang), har yttret Adskilligt om, hvorledes de mindre Eiendomsbestidere vilde benytte den Ret, som bliver given dem ved denne Lov, nemlig til kun at vælge imellem Mand af deres egen Midte; det troer jeg aldeles ikke vil blive Tilfældet. Hans Beraabelse paa, at vi Alle ere Gvas Søner, har det forundret mig at høre af det ærede Medlems Mund; det er vistnok, at vi Alle føle Følgerne af Arvesynden; men jeg troede dog, at vi som kristne Menneffer og ved den Helliggjørelse, der kommer derved, skulde frigjøre os for saa eenfaldige og ukjærlige Anskuelser som dem, det ærede Medlem har meent skulde finde Sted mellem Menneffene. Jeg kan for mit Vedkommende aldeles ikke gaae ind derpaa.